

Dévai Lili

(hajnal, hermész)

Nyár van, kora nyár, nagyon korán. Rég otthon kéne lennem. Az együttállások szabott rendszere szerint emelem poharam, amíg beszél. Hiszem szavait, erős szöveg, gyenge vice. Sűrűn kortyolok, csakazértsem beszél mellé. *Hazamész majd, persze, mi lesz. Ugyanaz. Kezdd ezzel végre valamit. Tanulmányozd, írd le köreid.* A testek kódolt kibúvók mentén kerülgetik egymás hült helyét. Más szóval és látszólag vacogunk. Erre mondják, hogy csalóka idő, pedig csak hajnal, koranyár. Találkozásaink napszakja, módja kezdetek óta ez. Gravitálunk, de nem nevezzük nevén. Ilyen. A friss, hűvös légtömegből pállott szemétszag dereng, az utcakép józanodik. A tetők fölött srégen egy sugárzó és egy felszívódó égitest, egymásnak tükörben tetszeleg. Miként nyárfavatta rebeg az erős ellenárban, vagy a Bazár játékaruház ékes, zománc felirata alatt a túlexponált ablakok nyikorgó, ingatag szárnyai, ugyanúgy az úttesten az a sok vacak – csikk, kupak, repedés, üvegdarab, miegyéb –, ami a földön megesik. A tündöklés szuvas kis eszközei. Rám bízta, amit. *Ex tehát a horizont, rugaszkodj most el. A belátható dolgok takarásában öles tárnák nyílnak és omlanak. Búgásuk elkísér. Igéid*

hullámhossza ez legyen. Fura hév, mint akinek nincs visszhangja, mondja a magáét, belemelegszik. Értsem jól, közel hajol, majd hátraveti fejét, szó szerint a levegőbe. Hadovál, taglejtése titkosírás. Mihez mi közöd, azt kéne végre tisztázni. Illata hóka méz és sós moszat. Hazavinném, nincs hova, különben is túl vagyunk már ezen. Ideje mennem, találkozunk még, mondanám, ha lenne rá nyelvem, amit félre nem ért. Hosszan visszhangzó kóda, ha az előtte lévő mokkás Picardie poharat emelem el inkább búcsú gyanánt.

(tél, satöbb)

Nehezen járható esős évszaktól, mint aki megkerült. Nyomomban sártócsák a parkettán. Jól tudott, egyszerű. Széthordom a tanulságokat. Aztán nézem a barna levet, ha egyenletesen növekvő erővel csavarom a rongyot, egyenletesen csorog. Erről eszembe jutnak a fuldoklók, akiket kimentenek. Garaton a poshadt iszap, mikor felköhögik. Amúgy légzésem mostanában tiszta, nyugodt.

Tegnap, induláskor még hó esett, persze a betonon alig maradt meg, a leveleken is csak, mint brióson a cukor finomra őrölt szemcséi, szombatonként, tíz órakor. Ennyi a gyerekkor. Ma már csak eső, latyak. Az éjjeli ködök azért biztosan, kesztyűs kézzel is könnyen elbánnak velem. Betéve kéne tudni a kapukat és az összes keresztveződést, a szobrokat és hűlt helyük. Hova csöngessek, ha baj van. Otthon kéne lennem. Mint minden varázslat, útvesztő ez is. A felhőzet viszont lassan felszakadozik. Vannak még jelek.

Idefelé jövet láttam egy csapat őzet. Álltak a szántón és néztek egyenest, keresztül vagy túl a sebességen, míg a kupében az ülések és a poggyásztartók között, az utasok feje feletti tükörsávban fák vonultak, a várttal ellentétes

irányban. Mintha visszafele beszélénk. Néha nem tudom megkülönböztetni, mi az, ami lesz és mi az, ami volt. Talán ezt is csak hallottam valahol. Géza, kék az ég, mormolja a mellettem ülő gyerek. Ujjain számolja a betűket.

Amit tudok. Keveset látom a napot. Görcsösen alszom el, meredten ébredek. Hasamban a hold, mint hagymásokban a tél, telik. Viselem. Akár a gangról a lépcsőházba behordott pozsgások és évelők a halogének áhítat nélküli izzását. Bizonytalanul burjánhó lehelet a vacogó üvegen. Általában így érek haza. Ilyen, ahova. Az idő benne mégis, körkörös, gyökértől levélíg, míg kicsapódik, megül a képen, hogy aztán. Az egész alakos tükörben, tusolás után, a gőzben megfigyeltem. Nem ismerem határait. Ahogy nézem, könnyen elfogyok, pedig. Eszem rendesen, ha kérdezik.

Vannak szavak, melyeket nem szabad lenyelni, és van, amit nem lehet szebben ejteni. Idén ez volt a legnehezebb. Mikor a nyelv alatt melengetett, lassan felszívódó mérgek hatni kezdenek, a fülzúgás egyre erősödik. Sűrű, fehér zaj szítál. Asztronauta híg űrben, lebeg csak, nem gravitál. Aminek nem adok hangot, neutroncsillag, körülöttem kering, akár egy kihalt nagyváros, akkora. Pulzusom impulzusa. Vagy mint abban a természetfilmben a méhek, opálos burkaikban külön-külön mind az álcák, míg a dajkák rendre dolgukat teszik.

Közel s távol a törvények ugyanazok. Alma a fáról leesik. Súlya van a testnek és a szónak. Kapaszkodásnál az elengedés mégis. Nagyobb munka, több erő. Igaz, hamar kifáradok, és nehezen fejezem ki magam. Ilyenkor mélyre be kell szívni a levegőt, tiszta erőből megfeszítve, majd lassan, kifújásra ellazítva izmaim. Ez egy gyakorlat. El kell ismételní újra meg újra. Gyakorlom. Aztán majd csak valahogy.